

(Overkoepelend Doel/Aanleiding) Hoe kunnen thuiszitters tot hun recht komen door ‘verantwoordelijkheid’ te reframen?

INPUT: ONZE ACTIVITEITEN

Informatie over samenwerkingen en grenzen van partijen ophalen (bij hen of andere kennishouders). Partijen bij elkaar brengen, om met oog voor de toekomst op inhoudelijk- en betekenisniveau te werken aan een visie voor communicatie, samenwerking en systeemwerking.

OUTPUT: DIRECTE RESULTATEN

Communicatie en/of samenwerking tussen partijen wordt opgezet/versterkt, waardoor veranderingen in hun werkwijzen tot stand komen.

OUTCOME: LANGE TERMIJN EFFECTEN

Partijen worden steeds meer bekend met elkaar; kennisdeling en relaties zijn stabiel, waardoor er efficiënter wordt omgegaan met thuiszitters en zij tot de hulp komen die zij nodig hebben.

IMPACT: SYSTEMISCHE VERANDERING

Door de ‘kloof’ tussen zorg, onderwijs & school te verkleinen wordt er recht gedaan aan de hulpvraag van thuiszitters; doordat partijen met elkaar in gesprek gaan en blijven over hun (praktische) grenzen. Aldus wordt de ‘thuiszitter-vraag’ als een integratieve, collectieve onderneming gezien ipv een continu verschuivende (en tijdelijke) verantwoordelijkheid.

Hoe maak je 'schade' voelbaar, duidelijk en dringend?:

INPUT: ONZE ACTIVITEITEN

Verhalen ophalen van thuiszitters en mensen die met hun te maken hebben. Deze verhalen vertalen naar een pakkende, respectvolle en accurate vorm. Deze vorm exposeren en mogelijk opdragen naar actoren in hogere lagen in dit systeem.

OUTPUT: DIRECTE RESULTATEN

Het vertonen van de schade raakt mensen op een persoonlijk-, gevoelsniveau, door het leed van kinderen. Groepen mensen zijn zich meer bewust dat er thuiszitters zijn.

OUTCOME: LANGE TERMIJN EFFECTEN

Het openbaren van een overzien gat in het onderwijs, waarmee het hokjesdenken (en dus de compulsieve-school attitude) steeds meer bevraagd moet gaan worden in discussies over het onderwijs.

IMPACT: SYSTEMISCHE VERANDERING

Het onderwijs moet vervolgens meer oogmerk gaan maken voor kinderen als volwaardige mensen met eigen behoeften en gevoelens, waarmee de hulpvragen thuiszitters als 'meer legitiem' worden gezien door het systeem.

Hoe ziet een tegengeluid (tov het huidige systeem) eruit?

INPUT: ONZE ACTIVITEITEN

Verhalen ophalen van thuiszitters, ouders, en andere partijen die benadeeld zijn bij het systeem zoals deze nu werkt. Waar mogelijk/nodig deze partijen samenbrengen om samen aan een coherent verhaal en zijn positionering te bouwen. Dit gevormde verhaal vertalen naar een ervaarbare, pakkende vorm en dit opdragen aan 'higher-ups' in het systeem.

OUTPUT: DIRECTE RESULTATEN

Mensen voelen zich gehoord en kunnen zich uitlaten over hun (on)rechten. Mogelijk krijgt dit aandacht, waardoor deze verhalen ook door een groter publiek gehoord kunnen worden. Bij 'hogere actoren' vergt dit op zijn allerminst erkenning voor het probleem en de noodzaak van de benadeelden, en dus een grotere aandacht en bewustzijn hiervoor.

OUTCOME: LANGE TERMIJN EFFECTEN

Dit 'verhaal'/'geluid' vraagt steeds vaker 'een plaats aan de tafel' in discussies rondom het onderwijs, en komen de standpunten hiervan vaker mee in debat.

IMPACT: SYSTEMISCHE VERANDERING

Het onderwijs maakt ruimte voor dit tegengeluid, waarin hokjes-overstijgend denken, volwaardige schatting van kinderen en hun (hulp)vragen/behoeften centraal staan.